

Michel Bussi

La soarele neîmblânzit

Traducere din limba franceză
și note de Cristina Jinga

POLIROM
2022

— Îl cunoști pe Charlie ăsta? insistă Maïma, adresându-se gazdei marchizane. Umbra ca la el acasă. Ce învârtea pe-aici?

Maïma face o scurtă descriere a marchizanului, bastonul lui, mustața de motan bătrân, părul de oaie, mersul de pinguin. Poe și Moara zâmbesc, apoi se apucă din nou să înșire cochiliile. Tanaé încearcă să înnoade unul dintre șiraguri.

— Îl cheamă Pito, spune ea detașată. Nu Charlie. E grădinar, vine să se ocupe de pomii și de florile de la pensiune. El m-a ajutat s-o duc pe Martine în beci.

Maïma explodează. Mă prind că mâinilor ei le-ar plăcea teribil să zboare toate cutiile cu cochilii multicolore de pe masă.

— Și în timp ce căra corpul lui Titine a pus ochii pe pandantivul ăsta, care valorează o avere! S-a întors să-l fure dintr-un loc tabu. Îți dai seama, Tanaé?

Nu-mi scapă nimic din furia Maïmei, nu-mi scapă nimic din reacțiile lui Tanaé. Povestea asta cu perla neagră m-a intrigat de la bun început, aproape la fel de mult ca și enata tatuat sau dispariția lui Pierre-Yves.

Tanaé înnoadă șiragul cu un gest smucit. Rămâne cu firul în mână, rupt. Cochiliile scapă de pe lanțul lor transparent ca niște insecte prinse cu boldul și înviate subit.

— Vezi-ți de treburile tale, Maïma!

Răspunsul închide orice discuție. Tanaé pune mâna pe o mătură, cea cu care îi gonește de regulă pe Gaston, Oscar și ceilalți cocoși. Pariez în sinea mea că Maïma n-o să se oprească aici... după care o voce de bărbat pune capăt definitiv conversației.

Tocmai a sosit Yann, însoțit de celelalte fete! Marie-Ambre abia dacă-i aruncă o privire fiicei sale și se îndreaptă glonț spre frigiderul din bucătărie ca să-și ia o Hinano. Tanaé se uită la Maïma pe sub sprâncene în timp ce mătură.

Acum pricep.

O înțelegere tacită.

Serviciu contra serviciu.

Tanaé nu suflă o vorbă despre ieșirea Maïmei până la *tiki*, deci nu va fi pedepsită, iar mica marchizană o să uite povestea asta cu bijuteria. Nimeni nu observă perla, atârnată, de altfel, mai departe peste ramă ca să-i facă să stea cu ochii pe ea pe Jacques și Maddly.

Yann îmi aruncă o privire plină de reproș. Înțeleg, stabilizez c-o să rămânem împreună, ar fi trebuit să-i aștept! E cazul să te obișnuiești, căpitane, sunt cel puțin la fel de rebelă ca mica ta adjunctă de șaisprezece ani!

Yann continuă să-și distribuie cu siguranță de sine recomandările: BCJ¹ din Tahiti va ajunge curând, din momentul acesta nimeni nu mai părăsește pensiunea, el se va întoarce la bungalow-ul lui Martine pentru a cerceta amănunțit scena crimei.

Las grupulețul să se răspândească fără să dispară din raza privirii mele, apoi pornesc spre bungalow-ul meu. Pentru o secundă. Cât să-mi iau rucsacul.

N-am ascultat niciodată în viața mea de un jandarm!

Încui ușa cu cheia.

Nu pot să stau cu mâinile în sân, să descriu cele cincizeci de nuanțe ale cerului în mesajul meu din sticlă, am nevoie să știu, să înțeleg, să descopăr adevărul, să ajung la soluția acestei anchete ca să-mi scriu romanul polițist. Un scriitor bun trebuie să știe cât mai curând posibil finalul.

Mă uit în față la Golful Trădătorilor și la satul Atuona. Următorul capitol se va scrie acolo jos.

1. Brigada de Cercetări Judiciare (n.ed.orig.).

JURNALUL MAĂMEI

Experții din Tahiti

Stau îmbufnată la capătul mesei.

Toată lumea mă tratează ca pe o fetiță! Mama, evident, Yann mă ține departe de anchetă, iar acum și Clem, care se joacă solo de-a Hercule Poirot și care a plecat singură în bungalow-ul ei.

Înșir boabe de poniu, biluțele astea roșii, culese din tufele de ochiul-crabului, din care se fac mărgele, brățări, tot soiul de bijuterii de genul. Urăsc treaba asta! Mă uit la Poe și la Moana, așezate alături – deși mai mari decât mine, pe ele pare să le pasioneze.

Eu mă simt ca la închisoare! Probabil pe deținuți îi obligă să facă așa ceva, chestiile astea groaznice, înșiratul perlelor, sortatul șuruburilor, vopsitul nasturilor. De-aia insula asta, oricât aș iubi-o eu, e o închisoare. Ajungi să nu mai faci altceva decât treburi de deținuți, aceleași și aceleași gesturi, mâncarea, care e întotdeauna aceeași, plimbările, întotdeauna aceleași... Ca să apreciezi Marchizele, trebuie să le vezi doar în trecere sau să fii obligat să rămâi aici definitiv.

Din fundul bucătăriei, Brel cântă ca omagiu pentru Martine, așa a ținut Tanaé. Vocea idolului bătrânilor răsună din CD-player.

„Adio, Titine, te iubeam mult,
Adio, Titine, te iubeam mult, să știi“¹

Țin acul nemișcat în aer, am înșirat doar două boabe, în timp ce Poe și Moana au aliniat douăzeci. Trebuie să recunosc, cu alea patru mâini sincronizate ale lor ar putea pune pe picioare o fabrică de șiraguri și ar produce mai multe decât zece muncitori la un loc!

— Haide, vino.

Vocea gravă mă face să tresar.

Yann!

— Haide, vino, repetă căpitanul meu, am nevoie de tine.

Nu sunt o polițistă docilă, mă prefac că ezit.

— Acum? Nu am timp să-mi termin șiragul? (O ultimă ezitare diplomatică, după care nu-mi mai ascund curiozitatea.)
Ce facem?

— O să te învăț o chestie, adjuncta mea: să prelevezi amprente!

Sunt deja în picioare, cu așa avânt și bucurie, că zgâlțâi toată masa, cât pe ce să răstorn cutiile cu boabe și cochilii triate cu atâta răbdare.

*

Yann a instalat în bungalow-ul Ua Pou al lui Martine tot necesarul lui de detectiv amator. A golit într-un castron

1. Aluzie la versurile „Adieu ma femme, je t'aimais bien, / Adieu ma femme, je t'aimais bien, tu sais“ („Adio, soția mea...“) din piesa „Le Moribond“ („Muribundul“), autor-compozitor Jacques Brel
© 1961 Warner Chappell Music France/Éditions Jacques Brel.

tonerul din cartușele imprimantei lui Tanaé, a împrumutat niște pensule de la Eloïse, a adus niște foi albe, o rolă de bandă adezivă și mănuși de menaj.

— Cât așteptăm poliția științifică, îmi spune căpitanul meu, ne descurcăm cu mijloacele disponibile!

N-am de gând să mă plâng că ne jucăm de-a Sherlock Holmes, dar un amănunt mă uimește: Yann a anunțat poliția din Papeete de mai bine de trei ore. Așadar, ar trebui să aterizeze curând... Riscăm ca experții din Tahiti să fie ofensați când vor vedea că un căpitan de jandarmerie a compromis scena crimei cu tonerul lui și rola de bandă adezivă.

Mă concentrez din nou. La urma urmei, asta-l privește direct și personal, n-o să-mi stric eu acum plăcerea...

Yann îmi dă instrucțiuni precise: să iau un pic de pudră cu o pensulă și s-o presar ușor pe fiecare loc care ar fi putut să fie atins, o clanță, un mâner de șifonier, o etajeră de oglindă, ca și pe toate obiectele: pahare, căni, cărți, sticle de apă, sticlule de parfum.

Asta ia o grămadă de timp! Mai ales că Yann operează cu mai multă minuție decât mine. După un sfert de oră începe să mi se pară că și munca asta e treabă de deținut.

Hoți și vardiști, același drac până la urmă, se plictisesc la fel de tare.

Mă opresc cu pensula deasupra chiuvetei din baie.

— Spune-mi, McGarrett¹, ce-ar fi dacă ne-am face misiunea în timp ce continuăm jocul început la Gauguin?

— Dacă vrei tu, răspunde căpitanul meu, în timp ce împrăști un strat subțire de pudră neagră pe noptieră. Dar

1. Aluzie la Steve McGarrett, protagonistul serialului *Hawaii Five-0*, difuzat între 1968 și 1980 de CBS, apoi, ca *remake*, în perioada 2010-2020.

tot în instinctul meu am încredere, pentru mine Clémence rămâne suspecta numărul unu.

Ridic ochii. Pe mai mulți pereți ai bungalow-ului, Martine a lipit post-it-uri fluorescente, roșii, galbene, oranj, verzi-praz, decorate cu lăbuțe de pisică, pe care a copiat, cu un scris frumos și rotund, câteva citate din marele ei Jacques. Presar puțină pudră neagră pe post-it-ul roz, lipit deasupra nasului meu.

„Nu știu nimic despre toate astea,
dar știu că încă te iubesc.“¹

— Dă-i drumul, căpitane, explică-te. De ce-ar fi asasinat-o Clem pe Titine, bunicuța romantică?

— Nu știu... Nu încă. S-ar putea să fi avut legătură cu obsesia ei, romanul, mesajul ei într-o sticlă. Tot timpul ia notițe.

Ce mai argument!

— În caz că n-ai observat, toate cititoarele de la atelierul ăsta de scriere creativă visează să scrie un roman. Chiar și soția ta, să nu uităm! Și, chiar dacă nu mă întrebi, eu rămân la convingerea mea: ucigașa este Eloïse! I-ai văzut desenele de ieri-seară, la masă? Un peisaj de groază, corbi, arbori fără frunze, nori zdrențuiți, doi copii scheletici întinși pe nisip și o mare neagră care se repede să-i devoreze. Sunt sigură că ea i-a ucis! Și că Titine și-a dat seama!

Yann acoperă cu pudră mânerul noptierei.

— Ți-ar plăcea ție! O acuzi pe Eloïse și, în felul ăsta, le protejezi și pe Clem, și pe mama ta! N-am apucat să vorbim,

1. „Je ne sais rien de tout cela, / mais je sais que je t'aime encore“ – fragment din piesa „Je ne sais pas“ („Nu știu“), autor-compozitor Jacques Brel © 1958 Universal/MCA Music Publishing/Éditions Jacques Brel.